

Немченко Т.А.

кандидат економічних наук, доцент

Дивизинюк Б.М.

здобувач третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти,
спеціальність 051 «Економіка»

Центральноукраїнський національний технічний університет
м. Кропивницький, Україна

СОЦІАЛЬНО-ТРУДОВИЙ ПОТЕНЦІАЛ ЯК ДЕТЕРМІНАНТА РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНИХ ЕКОСИСТЕМ

Соціально-трудова потенція, що розглядається крізь призму накопичених запасів та здатностей економічно-активного населення за рахунок нагромадження якісно-кількісних властивостей, зокрема таких як, як здоров'я, моральність, активність, інтелект, освіта, професіоналізм та інноваційність, володіють можливістю соціальних взаємодій виступає фундаментальною основою розвитку інноваційних екосистем за рахунок своєї здатності до продукування інновацій [1]. Трансформаційні процеси у сфері праці, що відбуваються під впливом цифровізації та глобалізаційних зрушень, створюють передумови для інтенсифікації виробництва інновацій та їх комерціалізації, що своєю чергою підвищує ефективність праці та соціального добробуту суспільства.

Наголосимо, що інноваційні екосистеми, які будучи продуктом мережевої економіки, являють собою унікальні форми організації економічної діяльності, які характеризуються об'єднанням учасників єдиним виробничим циклом, що охоплює весь процес від зародження інноваційної ідеї до її комерціалізації та об'єднують різноманітних суб'єктів інноваційного процесу, включаючи наукові установи, університети, фінансові інститути та консалтингові організації. Загалом, до складу інноваційних екосистем входить широке коло агентів, частина з яких, хоча і не продукує власні інновації, однак формує середовище, яке сприяє їх генерації та поширенню, тож особливу роль, наприклад, відіграють організації громадянського сектору, що забезпечують формування сприятливого середовища для генерації та поширення інновацій [2]. Визначальною особливістю даних екосистем є їхня здатність до саморегулювання та саморозвитку, а ефективність їх функціонування визначається не лише технологічним забезпеченням, але й якісним рівнем соціально-трудова потенціалу та розвиненістю соціальних мережевих зв'язків. Загалом, на сьогодні, інноваційні екосистеми формуються не лише, базуючись на територіальному чи галузевому принципі, а власне на стійких зв'язках та взаємодії між людьми й організаціями, при цьому не маючи чітких ієрархічних рівнів, кордонів та обмежень. Інтеграція в даному випадку ґрунтуються на спільному баченні кінцевої їх мети та шляхів її досягнення.

Ключовим ресурсом функціонування інноваційної екосистеми виступає людський капітал, а основним стрижнем її зміцнення - підвищення якості соціально-трудова потенціалу та забезпечення умов, які формують сприятливе середовище для зростання професіоналізму кадрів. Особливого значення за цих умов набуває створення відповідного клімату, який дає змогу налагодити згуртованість, довіру та взаємодію між членами екосистеми. Брак людських ресурсів необхідного кваліфікаційного рівня підготовки може викликати загострення конкуренції між представниками різних інституцій інноваційної екосистеми і, як наслідок, знизити ефективність їхньої взаємодії.

Література:

1. Семикіна М. В., Пасека С. Р. Підвищення керованості інноваційним розвитком на основі інтегрального оцінювання соціально-трудова потенціалу. Науковий вісник Буковинського державного фінансово-економічного університету. Економічні науки. 2014. Вип. 27. С. 277-287
2. Typical Actors in an Innovation Ecosystem. URL: <https://www.idiainnovation.org/ecosystem-actors>